

Els artistes contraataquen

La tardor ha començat calenta, amb els artistes en peu de guerra. "Contra els polítics (alguns)" és el títol de la interessant exposició que acaba d'inaugurar Josep Uclés a Granollers. L'il·lustre pintor afincat a La Roca parteix de la premissa inequívoca que el poble està queixós amb la política, i que aquesta activitat pateix un descrèdit general. Amb aquesta mostra, basada en casos reals del poble on viu, Uclés proposa una reflexió, per tal que els polítics es posin al dia.

L'exposició es pot veure a la Galeria AB, on no fa massa temps, s'hi podia admirar una magnífica pintura de Toni Carner amb un títol carregat de simbolisme polític: "Paco Merino I - Granollers 0".

Per una altra banda, en una entrevista recent, tot un artistà de la talla de Jordi Benito, apostava per tancar el Museu de Granollers durant un parell d'anys, i aprofitar mentrestant per a reflexionar sobre el seu futur. Una idea d'allò més sensata, davant la inoperància i desídia que mostren els gestors d'aquest búnker cada dia més fossilitzat i totalment allunyat de la realitat artística de la comarca. Sembla mentida que la gent hagi d'anar al bar Racó de Món -a trenta passes del Museu- per poder veure en viu i en directe part de l'obra de Josep Franco. Gràcies a la iniciativa privada, molts granollerins han pogut descobrir les excel·lències de la pintura del desaparegut artista de la ciutat, encara

avui totalment ignorat pels dirigents del Museu i la seva cort d'assessors.

L'erràtica política cultural de les institucions granollerines també es veu reflectida en el dèficit monstruós que any rera any presenta el Teatre Auditori. La "broma" costa a l'erari públic una xifra al voltant d'un milió d'euros. El més preocupant de tot això és el conformisme dels seus gestors que assumeixen tranquil·lament els números sense proposar noves estratègies ni cap pla alternatiu. Tenint en compte que la programació segueix una línia més aviat "comercial", sense incidir en cicles de música contemporània, ni de jazz, ni de cantautors, ni de dansa, la veritat és que el dèficit té una difícil explicació. Una vegada més ens trobem amb problemes de tipus estructural (entre ells, la manca d'una direcció artística amb criteri i recursos), que

pel que sembla ningú té la més mínima intenció de resoldre. Realment amb una motxilla d'aquestes proporcions a l'esquena, sembla molt difícil que projectes benintencionats com el de la Ciutat de les Arts puguin anar endavant.

I per acabar d'escalfar la tardor, ben aviat es presentarà una associació d'artistes vallesans, convençuts que la unió fa la força, i amb la necessitat de fer sentir la seva veu contra la sordesa institucional. Així de mogudes i remogudes estan les coses en aquest inici de curs.

→ Karles TORRA
Periodista

SONIMAG, l'ull de la fotografia

Sonimag és la fira fotogràfica espanyola més important que es celebra cada dos anys. En aquesta fira es presenten els avenços i les últimes tecnologies del mercat.

Càmeres més ràpides, amb més resolució i millors òptiques, és el que ha predominat tant en el terreny professional com en l'aficionat. Com a novetat podem destacar la càmera digital aquàtica que realment faltava en el mercat.

Un altre avenç important ha estat la fotografia en la telefonia multimedia. El vice-president de Nokia va realitzar unes polèmiques declaracions al setmanari "Time" on pronosticava la "mort" de les càmeres digitals d'aquí a uns cinc anys. Aquí teniu un tema a plantejar-vos.

Realment no crec que el mercat pugui digerir tants avenços comercials en tan poc temps. Aquesta és una opinió molt personal.

Als fotògrafs professionals els puc dir que més de la meitat d'ells encara avui no han passat per complet a treballar en digital, ja que el canvi ha estat costós i difícil d'aplicar.

Les mateixes cases comercials que subministraven el producte no tenien temps per aprendre la tecnologia del moment i ja havien de canviar els equips. En poc temps el material quedava obsolet.

Les exposicions fotogràfiques que he visitat a Sonimag han estat un plaer visual; veure'n tantes i tan bones no és habitual. Han exposat fotògrafs tan rellevants com Joan Garrigosa, Enric Vives, Lucien Clergue, Tarun Chopra, Federico Patellani, o Ramon Masats, entre d'altres. S'ha fet palès que la qualitat fotogràfica espanyola és comparable amb les millors d'altres països.

El dia sis d'Octubre varen ser entregats els premis LUX de la fotografia professional. El LUX de plata a l'apartat industrial, va recaure en el meu amic i company de professió, Xavi Mañosa. Aquest és el cinquè LUX consecutiu per a aquest fotògraf i artista especialitzat en fotografia publicitària i industrial. Enhorabona.

Ha estat una gran fira i espero la pròxima amb gran interès per veure la rapidesa de l'evolució del mercat.

→ Dolors PORREDÓN
Fotògrafa

PEYUS ÒPTIMUS

Una til·la

Fa dos dijous vaig veure un home mort al mig del carrer. A la plaça **Maluquer i Salvador**, just davant del carrer **Edison**. Era un senyor gran que va caure fulminat per un atac de cor, mentre comprava planter en una parada del mercat.

Ja sé que són coses que passen i que cada dia moren milers de persones en circumstàncies menys plàcides, però el succés em va impressionar, com segurament ho va fer també a les nombroses persones que a aquella hora, quarts de vuit del matí, van presenciar el fet.

De seguida, mentre els de l'ambulància intentaven reanimar-lo, vaig pensar amb la seva dona (vaig imaginar que en tenia) i la seva família. En les oportunitats que segurament va tenir i en la vida que li fugia, un dijous de mercat, gairebé sense adonar-se'n.

La parada de planter on l'home comprava coincideix, davant per davant, amb la d'una boletaire que el tapisser **Aguilar** em va dir que és de **La Pobla de Lillet** (Berguedà).

A diferència de jo, que vaig arribar més tard, ella va presenciar sencer l'esdeveniment i des de primera fila: l'home va caure en rodó i va picar de cap a terra, just davant mateix d'on ella ven rovellons i rossinyols.

Naturalment, la dona estava profundament impressionada i, d'esquena al tumult, seia abatuda en un dels petits esglaons que en aquell punt té la plaça.

Just en aquell moment va arribar una senyora molt coneguda de **Granollers**, amb una til·la fumejant que havia anat a buscar a la taverna del final del carreró. Amb gest amable, la va oferir a la venedora que se la va prendre complaguda i, sobretot, molt agrada.

Com que no ho va fer perquè se sabés, sinó perquè li va sortir del cor, no diré qui era, però he volgut escriure el fet, senzillament, per l'interès humà, admirable i poc comú que desprèn.

El meu condol a la família d'aquest home de 73 anys, veí de **Montornès**, la mort sobtada del qual sempre associaré amb aquell punt de la plaça, una boletaire commoguda, una senyora atenta i gentil (aquell matí portava una americana de color vermell) i una til·la.

Jordi PEY
Periodista
granollers@
jordipey.com

